

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

BOUŘE PŘICHÁZÍ

Erin Hunterová

ALBATROS

Kočičí válečníci

Bouře přichází

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová

Kočičí válečníci: Bouře přichází – e-kniha

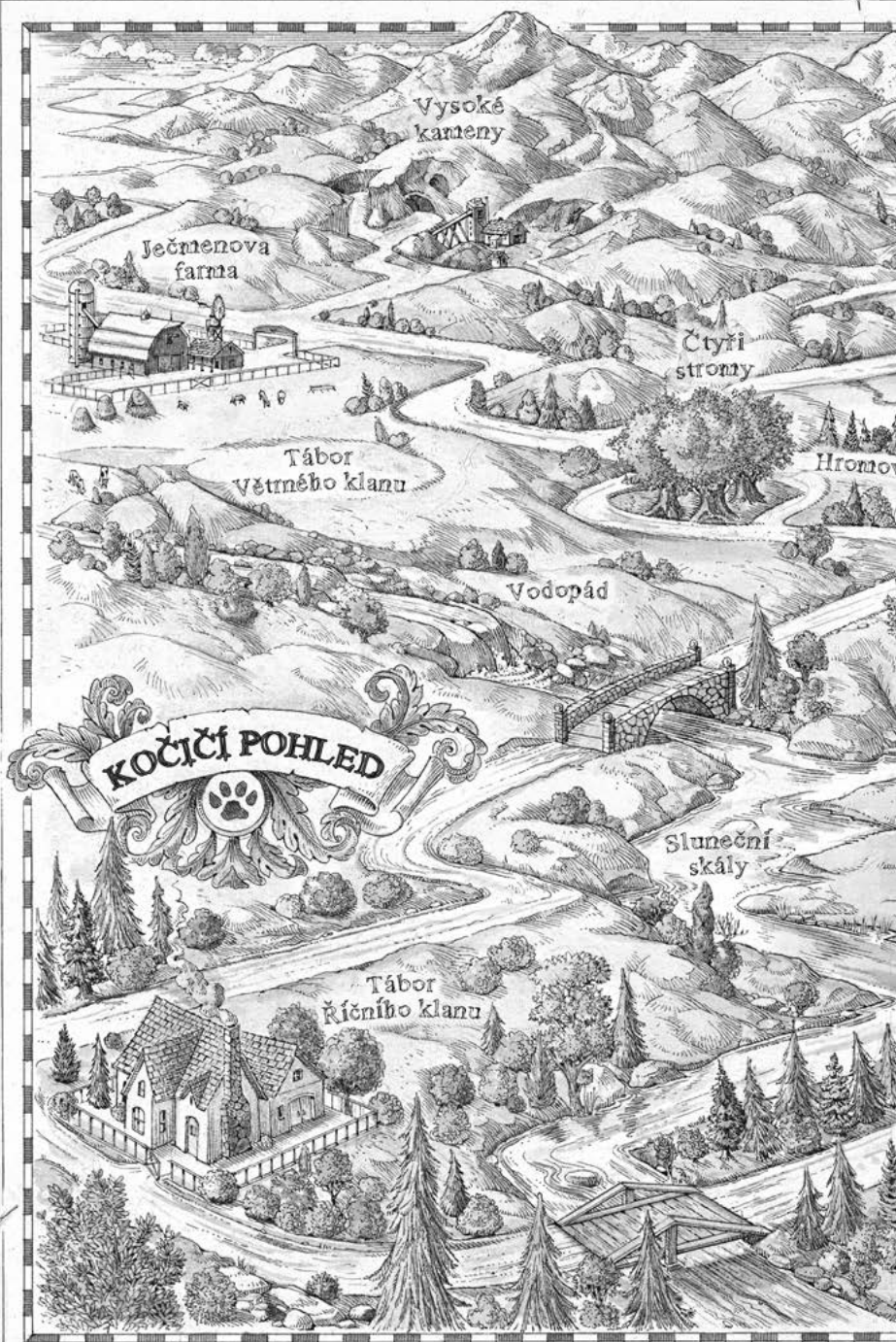
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ALBATROS

U mřín

Tábor
Stínového klanu

vá stezka

Soví
strom

Tábor
Hromového klanu

Písčité
dolík

Vysoké
borovice

Řeka

Řezárna

Dům
dvounožců

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ
KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

HVĚZDNÝ KLAN

SEVER

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

BOUŘE PŘICHÁZÍ

Erin Hunterová

ALBATROS

Zvláštní poděkování patří Kate Caryové

Přeložila Hana Petráková

Warriors: Rising Storm

© Working Partners Limited 2003

Translation © Hana Petráková, 2017

Jacket art © Owen Richardson, 2014

ISBN tištěné verze 978-80-00-04822-2

ISBN e-knihy 978-80-00-04885-7 (1. zveřejnění, 2017)

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITELKA:

MODRÁ HVĚZDA – šedomodrá kočka se stříbrnou tlamičkou

ZÁSTUPCE VELITELKY

OHNIVOUS – hezký zrzavý kocour

Mrak – učedník

LÉČITELKA

ŽLUTOZUBKA – stará temně šedivá kočka s plochou širokou hlavou, původně ze Stínového klanu

POPELUŠKA – učednice – tmavošedá kočka

VÁLEČNÍCI

(KOCOUŘI A KOČKY BEZ KOŤAT)

BÍLÝ VICHŘ – veliký bílý kocour

JASNĚNKA – učednice

PROUŽEK – štíhlý šedočerně mourovatý kocour

KAPRADINKA – učednice

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy

RYCHLÍK – učedník

VÁNEK – svižný mourovatý kocour

VRBA – světlounce šedivá kočka s neobvykle bledýma očima

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

TRNEČEK – učedník

KAPRAĎ – zlatohnědý mourek

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour

ŠEDIVÁČEK – učedník

BOUŘKA – světle zrzavá kočka

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

RYCHLÍK – černobílý kocour

MRÁČEK – bílý kocourek s dlouhou srstí

JASNĚNKA – bílá kočička se zrzavými flíčky

TRNEČEK – zlatohnědý kocourek

Kapradinka – světle šedivá kočička a tmavšími flíčky a světle zelenýma očima

ŠEDIVÁČEK – světle šedivý kocourek s tmavšími flíčky a tmavě modrýma očima

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA, NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

BĚLKA – kočka s překrásným bílým kožíškem a modrýma očima

MOURKA – pěkná mourovatá kočka

ZLATKA – světle zrzavá kočka

SKVRNKA – světlá mourovatá kočka, nejstarší matka

VRBA – světlounce šedivá kočka s neobvykle modrýma očima

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

PŮLOCAS – veliký tmavý mourek, kterému chybí část ocasu

OUŠKO – šedivý kocour s maličkýma ušima, nejstarší kocour z celého klanu

ZÁPLATA – malý černobílý kocour

JEDNOOČKA – světle šedivá kočka, skoro hluchá a slepá, nejstarší v klanu

GROŠINKA – žlutohnědá kočka s rozkošně puntíkováným kožíškem, která bývala kdysi velice krásná

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – starý černý kocour

ZÁSTUPCE VELITELE

ŠKVÁRA – hubený šedý kocour

LÉČITEL

RÝMÁK – malý šedobílý kocour

VÁLEČNÍCI

BEZOCAS – hnědý mourek

HNĚDÁ TLAPKA – učedník

MOKREJŠ – šedivý kocour

ŽALUD – učedník

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

FLÍČEK – černý kocourek s bílou náprsenkou a tlapkami

MATKY

RANNÍ MLHA – malá mourovatá kočka

KYTKA – černobílá kočka

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mouroka

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

VYSOKÝ MĚSÍC – černobílý kocour s dlouhým ocasem

ZÁSTUPCE VELITELE

PAJDA – černý kocour s vymknutou tlapkou

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

VÁLEČNÍCI

BAHNÁK – strakatý tmavohnědý kocour

PAVUČINKA – učedník

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

SVIŽNÍK – učedník

JEDNOFOUSEK – mladý hnědý mourek

BĚLÍK – učedník

VLNKA – světle šedivá mourka

MATKY

ŠEDIVKA – šedá matka

SASANKA – trojbarevná matka

ŘÍČNÍ KLAN

VELITEL

KŘIVÝ MĚSÍC – obrovský světlý mourek s pokrivenou čelistí

ZÁSTUPCE VELITELE

LEVHARTKA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

LÉČITEL

LÍSKÁČ – světle hnědý kocour s dlouhými chlupy

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

TLAPKA – učedník

KAMENÁK – šedivý kocour se zjizvenýma ušima

STÍNEK – učedník

BŘICHÁČ – tmavě hnědý kocour

ŠEDÝ PRUH – šedivý kocour s dlouhou srstí, původně z Hromového klanu

MATKY

MLHA – tmavě šedá kočka

MECHOVKA – trojbarevná kočka

STARŠÍ

ŠEDIVKA – hubená šedivá kočka se skvrnitou srstí a zjizvenou tlamíčkou

KOČKY BEZ KLANŮ

JEČMEN – černobílý kocour, který žije na farmě nedaleko lesa

ČERNÁ TLAPA – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami, bývalý zástupce velitele Stínového klanu

BALOUN – stříbrný mourek

PRINCEZNA – světle hnědá mourka s výraznou bílou náprsenkou a tlapkami, domácí mazlíček

HAVRAN – hubený černý kocourek s malou bílou náprsenkou a bílou špičkou ocásku

ČMOUHA – baculaté černobílé kotě s dobrosrdečnou povahou, které bydlí v domě na kraji lesa

DRÁP – veliký tmavě hnědý mourovatý kocour s neobvykle dlouhými předními drápy, původně z Hromového klanu

ÚVOD

Mýtinou zalitou bílým světlem měsíce se rozlehlo bolestné záúpění. Pod krajním keřem se choulili dva kocouři. Jeden se svíjel bolestí a švihal dlouhým ocasem. Druhý kocour se zvedl a sklonil hlavu. Po mnoho úplňků už vykonával funkci klanového léčitele, a přece dokázal jen bezmocně přihlížet, jak velitele jeho klanu přemáhá nemoc, která už stála tolik jiných životů. Neznal žádnou bylinu, která by při této nemoci pomáhala proti křečím a horečkám. Sledoval, jak se velitel znovu křečovitě zmítá a pak vyčerpaně padá na pelíšek vystlaný mechem. Léčiteli se z pocitu marnosti při tom pohledu zjezila skvrnitá šedivá srst. Opatrně se naklonil a zavětril. Velitel ještě dýchal, ale jeho dech byl slabý a nepříjemně páchl. Pokaždé když zalapal po dechu, nadzdvihly se mu slabiny.

Lesní ticho prořízlo zavřísknutí. Tentokrát to nebyla kočka, ale sova. Léčitel ztuhl. Sovy vnášely do lesa smrt. Ukrádaly kočkám kořist, nebo dokonce ulovily kočata, která se zatoulala příliš daleko od svých matek. Léčitel se prosebně zadíval na oblohu a modlil se k duchům svých válečnických předků, aby soví volání

nepřineslo klanu neštěstí. Upřeně hleděl skrz větve, které tvořily klenbu nad doupětem, a hledal na temné obloze Stříbrnou kožeshinu. Hvězdný pás, na němž žil Hvězdný klan, však překrývaly mraky a léčitel se zachvěl strachy. Nechali je jejich předkové naspas nemoci, která plenila celý tábor?

Pak zafoukal vítr, stromy se zavlnily, křehké listy zachrastily. Vysoko nahoře se daly mraky do pohybu a mezi větvemi zasvítíl do doupěte křehký paprsek, který vyslala jediná hvězda. Velitel se v zastíněném koutě zvolna, zhluboka nadechl. Léčiteli se v srdci rozhořela jiskřička naděje. Hvězdný klan při nich přece jen stojí.

Vysílený léčitel s úlevou zvedl bradu a neslyšně poděkoval svým válečnickým předkům za to, že ušetřili život jeho velitele. Když přivřel oči proti světlu hvězdného paprsku, uslyšel v hlavě ševlení hlasů. Duchové šepem hovořili o nadcházejících slavných bitvách, o nových územích a o mocném klanu, který povstane z popela klanu starého. Léčitel pocítil, jak mu tělem projel záchvěv radosti z hrudníku až do tlapek. Tato hvězda přinesla mnohem víc než jen zprávu o přežití.

Najednou se bez jakéhokoli varování mihlo světlem hvězdného paprsku veliké šedé křídlo a uvrhlo doupě do tmy. Léčitel se okamžitě stáhl a přitiskl se břichem na zem, zatímco sova zavřískla a prohrábla drápy střechu doupěte. Musela cítit nemocného a oslabeného velitele a snesla se dolů pro snadnou kořist. Větve však byly tak silné, že se dovnitř nedostala.

Léčitel poslouchal, jak sova pomalu mává křídly a odlétá do lesa, pak se s tlukoucím srdcem posadil a znovu si zkoumavě prohlížel noční oblohu. Hvězda zmizela stejně jako sova. Místo ní

se na obloze prostírala černočerná tma. Na léčitely padl strach a sevřel mu srdce.

„Slyšels to?“ zavolal od vchodu vyplašeně nějaký kocour. Léčitel se rychle protáhl na mýtinu, protože věděl, že klan bude chtít znát význam toho osudového znamení. Válečníci, matky i ti starší, kterým zdravotní stav umožňoval vyjít ven, se shlukli ve stínu na druhé straně mýtiny. Léčitel se na okamžik odmlčel a naslouchal, jak si členové klanu znepokojeně vyměňují názory.

„Co tady dělá sova?“ zasyčel skvrnitý válečník, jehož oči se zabýskly ve tmě.

„Ty přece nikdy tak blízko tábora nelétají,“ zakvílel starší.

„Ukradla nějaká kořata?“ chtěl vědět jiný válečník a obrátil svou širokou hlavu na sousedku.

„Tentokrát ne,“ odpověděla stříbrná matka. Nemoc, která řádila v klanu, ji připravila o tři kořata, a proto z jejího hlasu číselo bolesti. „Ale může se vrátit. Musí cítit, že jsme slabí.“

„Řekl bych, že ji musí pach smrti odradit.“ Na mýtinu přikulhal mourovatý válečník. Tlapky měl samé bláto, srst zcuchanou. Právě pohřbil kamaráda z klanu. Bylo zapotřebí vyhrabat další hroby, ale on už byl dnes v noci příliš unavený. „Jak je veliteli?“ zeptal se se staženým hrdlem.

„Nevíme,“ odpověděl skvrnitý kocour.

„Kde je léčitel?“ zakňučela matka.

Kočky se rozhlédly po mýtině a léčitel viděl, jak se jim ve tmě lesknou vylekané oči. Z jejich hlasů vycítil vzrůstající paniku a bylo mu jasné, že potřebují uklidnit. Musí je ujistit, že je Hvězdný klan neopustil navždy. Zhluboka se nadechl, přiměl svou zježenou srst, aby klesla, a zvolna přešel mýtinu.

„Na to nepotřebujeme léčitele, aby nám řekl, že soví houkání znamená smrt,“ zaskuhral starší s vyděšeným pohledem.

„Jak to víš?“ prskl skvrnitý válečník.

„Ano,“ mňoukla na souhlas matka a podívala se na staršího. „K tobě Hvězdný klan nepromluvil!“ Otočila se na léčitele, který k nim právě přicházel. „Byla ta sova osudové znamení?“ mňoukla úzkostlivě.

Léčitel znepokojeně přešlápl a vyhnul se přímé odpovědi. „Hvězdný klan ke mně dnes v noci promluvil,“ oznámil. „Viděli jste tu hvězdu, která zazářila mezi mraky?“

Matka přikývla, ostatní kočky netrpělivě pomrkávaly, napůl zoufale, napůl s nadějí. „Co to znamenalo?“ ptal se starší.

„Zůstane velitel naživu?“ zavolal mourovatý válečník.

Léčitel váhal.

„Teď nemůže umřít!“ vykřikla matka. „Co jeho devět životů? Hvězdný klan mu je poskytl teprve před šesti úplňky!“

„Hvězdný klan nám může dát sílu jen do jisté míry,“ odpověděl léčitel. „Ale naši předkové na nás nezapomněli,“ pokračoval a snažil se zatlačit vzpomínku na tmavé soví křídlo, které zakrylo hvězdný paprsek. „Hvězda nám přinesla naději.“

Z temného koutu tábora zakvílel vysoký hlásek, tříbarevná matka vyskočila a rozběhla se za hlasem. Ostatní kočky nespustily oči z léčitele. Jejich pohledy jako by prosily o dobrou zprávu.

„Řekl Hvězdný klan něco o dešti?“ zeptal se mladý válečník. „Už tak dlouho nepršelo. Déšť by mohl spláchnout tu nemoc.“

Léčitel zavrtěl hlavou. „O dešti nemluvil, ale mluvil o skvělém novém úsvitu, který náš klan čeká. Naši předkové mi v tom paprsku hvězdného světla ukázali naši budoucnost, která bude slavná!“

„Takže přežijeme?“ mňoukla stříbrná matka.

„Nejenže přežijeme,“ slíbil léčitel. „Budeme vládnout celému lesu!“

Shromážděné kočky s úlevou zavrňely a bylo to poprvé za celý uplynulý úplněk, kdy se táborem ozvalo tiché předení. Léčitel se však musel odvrátit, aby nikdo neviděl, jak se mu chvějí vousky. V duchu se modlil, aby se ho klan znovu nezeptal na sovu. Neodvažoval se sdělit klanu to děsivé varování, které Hvězdný klan předal tím, že temné soví křídlo zakrylo paprsek světla proudícího z hvězdy. Varování, že klan zaplatí za své znovuzrození tu nejvyšší cenu.

KAPITOLA 1

Hřejivé sluneční paprsky proudily zelenou klenbou z listů a mihotaly se na Ohnivousově kožíšku. Kocour věděl, jak jeho jantarová srst září v bujném podrostu, a proto se přikrčil.

Opatrně, tlapku za tlapkou se kradl pod kapradinami. Věťřil holuba. Pomalu se blížil k tomu lákavému pachu, až konečně uviděl tučného ptáka, jak klove v kapradí.

Vytáhl drápy, tlapky ho svědily samou nedočkavostí. Měl hlad, protože vedl už za svítání hlídku a lovil celé dopoledne. Právě teď nastala doba hojnosti. Všude byla spousta kořisti, takže klanové kočky mohly pořádně ztloustnout. I když od jarních záplav moc nepršelo, bylo v lese dost potravy. Teď, když nanosil na hromadu s čerstvými úlovky dost potravy pro klan, mohl si ulovit něco pro sebe. Napjal svaly a připravil se ke skoku.

Najednou k němu závan suchého větříku zanesl další pach. Ohnivous otevřel tlamičku a naklonil hlavu ke straně. Holub to musel taky ucítit, protože zprudka zvedl hlavu a začal rozpínat křídla, ale už to nestihl. Zpod ostružinového houští vyrazilo cosi

chlupatého a bílého jako blesk. Ohnivous překvapeně sledoval, jak bílá kočka dopadla na zděšeného ptáka, přišpendlila ho k zemi předními tlapkami a pak ho rychlým kousnutím za krk usmrtila.

Zrzavý kocour slastně vdechl vůni čerstvě zabité kořisti. Vstal a vyšel z podrostu k načechránému bílému učedníkovi. „Dobrá práce, Mraku,“ mňoukl. „Do poslední chvíle jsem tě neviděl.“

„A tenhle hloupý pták taky ne,“ zajásal Mrak a samolibě mrskl ocáskem.

Ohnivous ucítil, jak se mu napjaly svaly na ramenou. Mrak byl jeho učedníkem a taky to byl syn jeho sestry. Jako jeho učitel ho měl vycvičit ve všem, co má válečník umět, a také ho musel naučit, že musí respektovat válečnický kód. Tenhle mladý kocour byl rozhodně dobrý lovec, ale Ohnivous by byl rád, kdyby se taky trochu naučil pokoře. V hloubi srdce někdy pochyboval, jestli bude Mrak vůbec někdy schopný pochopit důležitost válečnického kódu, tradice loajality a rituálu, které se dědily u lesních koček z generace na generaci.

Mrak se však narodil Ohnivousově sestře Princezně u dvounožců a Ohnivous ho přinesl do Hromového klanu jako maličké koťátko. Dobře věděl ze své vlastní hořké zkušenosti, že si klanové kočky domácích mazlíčků neváží. On sám strávil prvních šest měsíců svého života u dvounožců a některé kočky z jeho klanu mu nedovolily zapomenout, že se nenarodil v lese. Netrpělivě zastříhal ušima. Věděl, že udělal všechno pro to, aby dokázal svou loajalitu ke klanu, ale tenhle tvrdohlavý učedník – to bylo něco jiného. Jestli si měl Mrak získat přízeň svých klanových druhů, bude muset trochu obrousit tu svou domýšlivost.

„Ještě žes skočil tak rychle,“ upozornil ho Ohnivous. „Byls po

větru. Já jsem tě *cítil*, i když jsem tě neviděl. A ten pták tě cítil taky.“

Mrak naježil svou dlouhou sněhově bílou srst a odsekl: „Já *vím*, že jsem byl po větru! Ale bylo mi jasné, že tu hloupou hrdličku snadno chytím, ať mě cítí, nebo ne.“

Mladý kocour se drze díval svému učiteli přímo do očí a Ohnivousovo rozladění začínalo přerůstat v hněv. „Je to holub, ne hrdlička!“ prskl. „A skutečný válečník projevuje zvířatům, která krmí jeho klan, větší úctu.“

„No jasně!“ odsekl Mrak. „Že jsem si ani nevšiml, že by Trneček projevoval té veverce, co včera přitáhl do tábora, nějakou úctu. Říkal, že byla tak pitomá, že by ji ulovilo i kotě!“

„Trneček je jen učedník,“ zavrčel Ohnivous. „Má se ještě co učit. Stejně jako ty.“

„No, ale chytil jsem ho, ne?“ zabručel Mrak a trucovitě štouchl do holuba tlapkou.

„Být válečníkem znamená víc než jen chytat holuby!“

„Jsem rychlejší než Jasněnka a silnější než Trneček,“ zasyčel Mrak. „Co bys chtěl víc?“

„Tvoji kamarádi by jistě dobře věděli, že válečník nikdy neútočí s větrem v zádech!“ Ohnivousovi bylo jasné, že by se neměl nechat zatáhnout do hádky, ale učedníková tvrdohlavost ho popuzovala jako klíště zakousnuté do ucha.

„To je toho! Tys byl jako dobrý válečník proti větru, ale *já* jsem toho holuba dostal!“ zavřískl Mrak naštvaně.

„Ticho,“ sykl Ohnivous. Così upoutalo jeho pozornost. Zvedl hlavu a zavětril. Les podivně ztichl a Mrakovo mňoukání se mezi stromy rozléhalo až moc hlasitě.

„Co se děje?“ Mrak se rozhlédl. „Nic necítím.“

„Já taky ne,“ připustil Ohnivous.

„Tak čeho se bojíš?“

„Drápa,“ odpověděl Ohnivous upřímně. Tmavý válečník se plížil jeho sny od té doby, co ho Modrá hvězda vykázala před čtvrtúplňkem z klanu. Dráp se pokusil zabít velitelku Hromového klanu, ale Ohnivous mu v tom zabránil a odhalil celému klanu zradu, kterou Dráp dlouho skrýval. Od té doby se po Drápovi zem slehla, ale teď, když Ohnivous naslouchal ztichlému lesu, mu strach sevřel srdce ledovými pařáty. I les samotný jako by naslouchal se zatajeným dechem a Ohnivousovi v hlavě zněla Drápova poslední slova: *Měj oči na stopkách, Ohnivousi, a uši nastražené. A pořád se ohlížej, protože jednoho dne si tě najdu a skončíš jako žrádlo pro vrány.*

Mrak přerušil ticho. „Co by tu Dráp dělal?“ ušklíbl se. „Modrá hvězda ho přece vyhnala!“

„Ano,“ přikývl Ohnivous. „A jen Hvězdný klan ví, kam šel. Ale Dráp jasně řekl, že s námi neskončil!“

„Já se toho zrádce nebojím.“

„No, to bys měl!“ sykl Ohnivous. „Dráp zná tyhle lesy stejně dobře jako kterákoli kočka z Hromového klanu. Kdyby měl příležitost, roztrhá tě na cucky.“

„Od té doby, co z tebe Modrá hvězda udělala zástupce velitelky, s tebou není žádná legrace,“ odfrkl si znechuceně Mrak a netrpělivě obešel svůj úlovek. „Nebudu tady ztrácet čas, jestli chceš celé dopoledne promrhat tím, že mě budeš strašit povídkami pro malá kořata. Mám lovit pro starší.“ A zmizel v ostružině. Mrtvého holuba nechal ležet na místě.

„Mraku, vrať se!“ zavolal za ním Ohnivous rozzlobeně. Pak zavrtěl hlavou. „Myší mozek. Jen ať ho Dráp dostane!“ zamumlal si pod fousy.

Mrsknul ocasem a popadl holuba do zubů a přemýšlel, jestli ho má donést do tábora místo Mraka. Došel k závěru, že *válečník by měl být zodpovědný za své úlovky*, a odhodil holuba na hustý trs trávy. Sešlapal okolní trávu, aby tlustého ptáka zakryl, a v duchu si přál, aby se Mrak vrátil a vzal ho spolu s ostatními úlovky hladovým starším. *Jestli ho nepřinese, zůstane hladý do té doby, než to udělá*, rozhodl se Ohnivous nakonec. Jeho učedník se musí naučit, že ani v období novolistí se potravou nesmí plýtvat.

Slunce vystoupilo výš, rozpalovalo zem a vysávalo vláhu z listů na stromech. Ohnivous zastříhal ušima. Les byl pořád ještě podivně ztichlý, jako by se všichni živočichové schovali, dokud večer nepřinese úlevu po dalším horkém dni. Nehybnost lesa ho znervózňovala a záchvěv pochybností mu sevřel žaludek. Možná by přece jen měl Mraka najít.

Ale před Drápem jsi ho varoval! Ohnivous v duchu téměř slyšel hlas svého nejlepšího kamaráda Šedého pruha. Zazněl mu v hlavě jako ozvěna, až sebou při té hořkosladké vzpomínce trhnul. Přesně to by mu teď bývalý válečník z Hromového klanu řekl. Jako učedníci spolu trénovali, bojovali bok po boku, dokud je nerozdělila láska a neštěstí. Šedý pruh se zamiloval do kočky z jiného klanu, ale kdyby Stříbrnka nezemřela při porodu, zůstal by Šedý pruh možná s Hromovým klanem. Ohnivous si znovu vzpomněl, jak Šedý pruh odnášel svá dvě koťata na území Říčního klanu, aby se připojili ke klanu své mrtvé matky. Svěsil ramena. Kamarád mu chyběl a v duchu si s ním skoro každý den povídal. Znal

ho tak dobře, že si vždycky dokázal snadno představit, co by Pruh říkal.

Ohnivous zatřepal ušima, aby odehnal vzpomínky. Byl nejvyšší čas vrátit se do tábora. Byl teď zástupcem velitelky Hromového klanu a musel organizovat lovecké výpravy a hlídky. Mrak si bude muset poradit sám.

Rozběhl se po vyprahlé lesní půdě až na okraj roklinky, v níž ležel jejich tábor. Na okamžik se zastavil a vychutnával si ten hrdý pocit, který se mu rozlil v hrudi pokaždé, když se dostal do svého lesního domova. Od chvíle, kdy se poprvé ocitl v lese, mu bylo jasné, že tohle je jeho pravý domov, i když strávil jako kotě půl roku u dvounožců.

Pod ním se skrýval v ostružinovém houští tábor Hromového klanu. Seskakoval strmým svahem po vyšlapané stezce do hloďásového tunelu, který ústil v táboře.

Před vchodem do školky si vyhřívala své velké břicho na sluníčku světle šedá matka Vrba. Donedávna bydlela s válečníky. Teď sdílela školku s ostatními matkami, protože očekávala svá první koťata.

Mourka vedle ní láskyplně sledovala svá dvě koťata, jak se rvou na tvrdé zemi tak energicky, až zvedají malé obláčky prachu. Byli to Mrakovi nevlastní sourozenci. Když Ohnivous přinesl prvorozené kotě své sestry do klanu, Mourka souhlasila, že se o bezmocného tvorečka postará. Z Mraka se nedávno stal učedník a nebude dlouho trvat a Mourčina vlastní koťata také opustí školku.

Ohnivousovu pozornost upoutaly hlasy, které k němu dolehly od Vysoké skály, z přední části mýtiny. Ve stínu pod skálou, odkud normálně velitelka Hromového klanu Modrá hvězda oslo-

vovala klan, se sešlo několik válečníků. Ohnivous mezi nimi rozpoznal Proužkův mourovatý kožíšek, Vánkovu pružnou postavu a sněhobílou hlavu Bílého vichra.

Mezitímco Ohnivous v tichosti přicházel po ztvrdlé hlině, ozvalo se Proužkovo reptání. „Takže kdo povede hlídku v poledne?“

„To rozhodne Ohnivous, až se vrátí z lovu,“ odpověděl Bílý vichr klidně. Starší válečník se očividně nenechal Proužkovým nepřátelským tónem nijak rozladit.

„Už by měl být zpátky,“ namítl Prachovous, hnědý mourek, který byl učedníkem ve stejné době jako Ohnivous.

„Už *jsem* zpátky,“ ohlásil se Ohnivous. Protlačil se mezi válečníky, aby se mohl posadit vedle Bílého vichra.

„No, tak když už jsi tady, řekneš nám, kdo povede polední hlídku?“ mňoukl stříbrný mourovatý Proužek a upřel na Ohnivouse svůj ledový pohled.

Ohnivousovi bylo horko, i když seděl ve stínu Vysoké skály. Proužek měl ze všech koček v klanu k Drápovi nejblíže a Ohnivous se nemohl zbavit určitých pochybností o jeho loajalitě, přestože si Proužek sám vybral, že zůstane, když byl jeho bývalý spojenec vyhnán. „Hlídku povede Dlouhý,“ mňoukl Ohnivous.

Proužek pomalu přešel pohledem na Bílého vichra, pocukával vousky a v očích mu posměšně zajiskřilo. Ohnivous nervózně polkl a přemýšlel, jestli neřekl něco hloupého.

„Ehm, Dlouhý je pryč se svým učedníkem,“ vysvětlil Vánek rozpačitě. „Nevrátí se dřív než večer, vzpomínáš?“ Prachovous si vedle něj opovržlivě odfrkl.

Ohnivous zaskřípal zuby. *To jsem měl vědět!* „Tak tedy Vánek. Můžeš si s sebou vzít Kapradě a Prachovouse.“

„Kaprads' nám nebude stačit,“ mňoukl Prachovous. „Pořád ještě kulhá po bitvě s toulavými kočkami.“

„Dobrá, dobrá.“ Ohnivous se snažil zakrýt rostoucí podrážděnost, ale měl pocit, jako by házel jména jen tak nazdařbůh. „Kaprads' může jít na lov s Myškou a... a...“

„Já bych šla ráda s nimi,“ nabídla se Bouřka.

Ohnivous na oranžovou kočku vděčně mrkl a pokračoval: „...a s Bouřkou.“

„A co bude s hlídkou? Když se to brzy nerozhodne, bude po poledni!“ mňoukl Proužek.

„Můžeš jít na hlídku s Vánkem,“ odsekl Ohnivous.

„A večerní hlídka?“ zeptala se vlídně Myška. Ohnivous se zadíval na tmavě hnědou kočku a najednou měl v hlavě prázdno.

„Já bych rád vedl večerní hlídku,“ ozval se vedle něj svým chraplavým hlasem Bílý víchr. „Myslíš, že by se mnou Rychlík a Dlouhý rádi šli, až se vrátí?“

„Ano, samozřejmě.“ Ohnivous se rozhlédl po všech kolem sebe. Všichni se zdáli být spokojení a jemu se ulevilo.

Kočky odešly a nechaly je s Bílým vichrem samotné. „Díky,“ mňoukl a pokývl hlavou směrem ke starému válečníkovi. „Myslím, že jsem měl ty hlídky naplánovat dřív.“

„Ono to bude čím dál snazší,“ ujistil ho Bílý víchr. „Všichni jsme si zvykli, že nám Dráp přesně říká, co a kdy máme dělat.“

Ohnivous odvrátil pohled. Bylo mu těžko u srdce.

„A taky jsou teď všichni víc podráždění než obvykle,“ pokračoval Bílý víchr. „Drápova zrada otřásla celým klanem.“

Ohnivous se podíval na bílého válečníka a pochopil, že se ho Bílý víchr snaží povzbudit. Rychle zapomněl, že Drápovo chová-

ní znamenalo pro zbytek klanu obrovský šok. On sám už dlouho věděl, že Drápova touha po moci ho dohnala až ke lžím a vraždám. Pro ostatní členy klanu však bylo těžko uvěřitelné, že se ten odvážný válečník obrátil proti vlastnímu klanu. Slova Bílého vichra Ohnivousovi připomněla, že sice zatím ještě nemá tak samozřejmou autoritu jako Dráp, ale nikdy svůj klan nezradí tak jako on.

Hlas Bílého vichra přerušily jeho myšlenky. „Musím zajít za Mourkou. Říkala, že se mnou chce něco probrat,“ řekl Vichr a sklonil hlavu. Ohnivouse válečnickovo uctivé gesto překvapilo. Rozpačitě přikývl.

Ohnivous se díval za odcházejícím Vichrem a přitom mu hlady zakručelo v břiše. Vzpomněl si na šťavnatého holuba, kterého ulovil Mrak. Vichrova zrzavobílá učednice Jasněnka seděla před doupětem učedníků a Ohnivous se v duchu ptal, jestli něco naložila pro starší. Popošel k pařezu, u něhož si Jasněnka čistila kožíšek. Zvedla hlavu a pozdravila. „Ahoj Ohnivouši.“

„Ahoj, Jasněnko. Bylas na lovu?“ zeptal se Ohnivous.

„Ano,“ odpověděla Jasněnka s rozzářenými očima. „Bylo to poprvé, co mě Bílý vichr nechal jít samotnou.“

„Mělas štěstí?“

„Dva vrabčáky a jednu veverku,“ mňoukla Jasněnka s očima stydlivě sklopenýma.

„Dobrá práce,“ zapředel Ohnivous. „Počítám, že tě pochválil.“

Jasněnka přikývla.

„Vzalas to rovnou starším?“

„Ano.“ Zatvářila se vylekaně. „Je to tak dobře?“ zeptala se poplašeně.

„Je to skvělé,“ ujistil ji Ohnivous. Jen kdyby byl stejně spolehlivý i jeho vlastní učedník. Mrak by měl být už taky zpátky. Starší budou potřebovat k nasycení trochu víc potravy než jen dva vrabce a jednu veverku. Rozhodl se, že je navštíví a zjistí, jestli příliš netrpí horkem. Když se přiblížil k padlému dubu, kde si starší udělali doupě, dolehl k němu mezi holými větvemi hlasy.

„Vrbě se už brzy narodí koťata.“ To byla Skvrnka, nejstarší matka ze školky. Měla jedno kotě, které bylo po záchvatu kašle dost malé na svůj věk.

„Nově narozená koťata – to je pro klan dobré znamení,“ zavrnila Jednoočka.

„Hvězdný klan ví, že dobré znamení teď potřebujeme,“ zamumlal pochmurně Ouško.

„Snad se pořád ještě netrápíš kvůli tomu ceremoniálu?“ zaskřehotal Záplata. Ohnivous si představil toho starého černobílého kocoura, jak netrpělivě stříhá ušima nad Ouškovou poznámkou.

„Kvůli čemu?“ mňoukla Jednoočka.

„Kvůli jmenování nového zástupce velitelky,“ vysvětlil Záplata hlasitě. „Jak Dráp odešel, před čtvrt úplňkem.“

„Já sice neslyším tak dobře jako dřív, ale mozek mám v pořádku!“ odsekla Jednoočka. Pak pokračovala a ostatní kočky ji beze slova poslouchaly, protože si vážily její moudrosti, i když byla někdy náladová. „Myslím, že nás Hvězdný klan nebude trestat za to, že nový zástupce nebyl jmenován před tím, než měsíc dosáhl nejvyššího místa na obloze. Byla to výjimečná situace.“

„O to je to horší!“ rozčílila se Grošinka. „Co si Hvězdný klan pomyslí o klanu, v kterém se jeho zástupce obrátí proti němu a nový je jmenovaný *poté*, co měsíc dosáhne vrcholu? Vypadá to,

že nejsme schopní zařídit, aby byly naše kočky věrné klanu, a že nedokážeme ani správně provést ceremoniál.“

Ohnivousovi přejel mráz po zádech. Když se Modrá hvězda dověděla o Drápově zradě a vyhnala ho z klanu, byla příliš rozrušená a neprovedla příslušný ceremoniál jmenování nového zástupce velitelky včas. Ohnivous byl jmenovaný na Drápovo místo až následující den a mnoho koček z klanu to považovalo za neblahé znamení.

„Ohnivousovo jmenování porušilo klanové rituály poprvé, co pamatuji,“ mňoukl Ouško pochmurně. „Nerad to říkám, ale mám pocit, že období tohoto zástupce bude pro náš klan temnou dobou.“

Záplata souhlasně zamňoukal a Ohnivous s bušícím srdcem čekal, co na to Jednoočka, jestli ostatní uklidní nějakým moudrým slovem. Ta však protentokrát mlčela. I když Ohnivousovi nad hlavou žhnulo na jasné modré obloze horké slunce, jemu mráz pronikl až do morku kostí.

Otočil se zády k doupěti starších, protože nebyl teď schopný před ně předstoupit, a neklidně přecházel po kraji mýtiny. V zamýšlení došel se sklopeným zrakem až ke školce. Náhlý pohyb u vchodu do školky ho přiměl vzhlednout. Ztuhl a srdce se mu rozbušilo. Poznal Drápovy jantarové oči, které se na něj upřeně dívaly. Ohnivous se toho povědomého pohledu vyděsil a poplašeně zamrkal. Pak si uvědomil, že se nedívá na krutého válečníka, ale na jeho syna Ostružínka.

